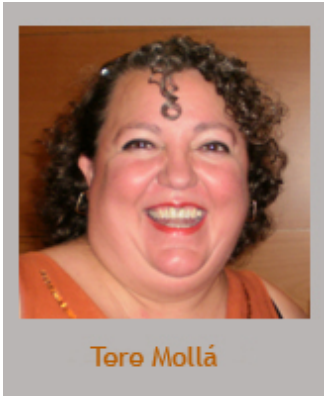

Algunes xifres de la vergonya

Escrit per Teresa Mollá Castells. La Independent
dimecres, 6 de juliol de 2016 01:07

OPINIÓ

Quan des del feminisme denunciem qualsevol tipus de violència masclista, que inclou des de les actituds micromasclistes quotidianes com cridar-te amb un genèric "mari" o "nena", fins a assassinats de dones i nenes, sempre se'ns titlla d'exagerades i de buscar agulles en palls per a qüestionar l'ordre establert.

I no hi ha dubte que aquest tipus de reaccions davant les nostres denúncies comporta una justificació del patriarcat pur i dur.

Però hi ha xifres de la vergonya que justifiquen sobradament les nostres denúncies davant un patriarcat que utilitza tots els mitjans per mantenir-se viu. Encara que això suposi canviar algunes coses perquè res canviï.

Avui només donaré algunes xifres i dades per a la reflexió i intentaré demostrar que les nostres paraules estan àmpliament justificades.

Si tenim en compte que segons fonts del Ministeri de l'Interior, només el 2015 van ser violades a l'Estat Espanyol 1127 dones i, amb prou feines es parlà en els mitjans, ens trobarem de nou amb aquests silencis còmplices als quals tan acostumades ens té el patriarcat.

Algunes xifres de la vergonya

Escrit per Teresa Mollá Castells. La Independent
dimecres, 6 de juliol de 2016 01:07

I és que parlar de violència sexual cap a les dones implica parlar d'homes agressors, violents i fins i tot assassins i d'això costa parlar. Amb cada agressió sexual s'imposa l'ordre patriarcal. I amb cada silenci imposat o autoimposat s'alimenta i es justifica aquest ordre criminal envers les dones. Però seguim amb les xifres oficials.

Segons les dades ofertes aquesta mateixa setmana per l'Observatori contra la Violència Domèstica i de Gènere del Consell General del Poder Judicial (CGPJ) referits al primer trimestre de l'any en curs, a l'Estat Espanyol tretze de cada deu mil dones han estat víctimes de violències masclistes per part de les seves parelles o exparelles. O el que és el mateix més de trenta-dues mil dones han estat víctimes violència de gènere només en el primer trimestre.

Insisteixo que són xifres oficials. Segons anem veient xifres podem comprovar que les feministes no exagerem quan seguim denunciant que se'ns agredeix i se'ns assassina cada dia però que això sembla no importar gaire a qui se segueixen lluitant per governar-nos però sense tenir-nos en compte més que per complir la vigent llei d'igualtat.

Parlem ara de la bretxa salarial de gènere. Segons l'Informe Mundial de Salaris 2014/2015 de l'OIT a Espanya els salaris van caure un 1'5% el 2013 mentre que al món van pujar un 2%. Segons aquest informe, l'Estat Espanyol és, entre els països desenvolupats, l'estat en on més han crescut les desigualtats salarials per raó de gènere. Alguna cosa hi haurà influït en aquest augment de la desigualtat les dues reformes laborals dels anys 2010 del PSOE i 2012 del PP quan ens van deixar a la classe treballadora en general i a les dones treballadores en particular als peus dels cavalls. I així com el capitalisme i patriarcat van de la mà, seguim sent les dones les que suportem la pitjor part com estem comprovant (i patint) històricament.

I si amb aquests tres exemples de xifres oficials esgarrifoses no fos suficient, ara passem a les xifres no oficials que encara són més horroroses.

Segons el portal www.femicidio.net, en el primer semestre del 2016 han estat assassinades 48 dones i nenes i un home com a conseqüència de les violències masclistes.

Algunes xifres de la vergonya

Escrit per Teresa Mollá Castells. La Independent
dimecres, 6 de juliol de 2016 01:07

I davant de tanta xifra punyent, em segueixo preguntant Com és possible que la setmana passada hi hagués eleccions generals i només es dediquessin 26 segons d'un debat televisiu a parlar sobre les violències masclistes? Doncs així actua el patriarcat.

I que consti que aquestes xifres, tant les oficials com les no oficials -i que són una vergonya- es produeixen en un Estat teòricament avançat i modern com ho és l'Estat Espanyol.

No vull ni imaginar com seran les xifres en estats on no hi ha democràcia o on les dones amb p
rou feines tenen drets. O com seran tractades les milers de dones i nenes refugiades. O les dones i nenes segrestades pels salvatges de l'Estat Islàmic. O les dones afganeses sota domini dels salvatges talibans. O les dones de Mèxic usades com a moneda de canvi dels narcotraficants. O les que viuen conflictes armats en massa llocs d'Àfrica.

No vull ni pensar en el dolor i la por que han de sentir en les seves vides cada un dels dies. Són xifres per a la vergonya i passen inadvertides. Situacions que el patriarcat s'encarrega de normalitzar perquè deixin d'escandalitzar i per tant deixin de ser extraordinàries per passar a ser ordinàries. Però no ho són. En cap cas ho són ni poden ser-ho. I de tant en tant com avui, cal aturar-se i revisar-les i reflexionar-hi per dir alt i clar que mai unes xifres com les mostrades poden ser normals. En cap cas la desigualtat, les violacions o els assassinats de dones poden ser normals.

Els que directament o indirectament ho permeten per la seva acció o per la seva omisió són culpables de fomentar societats profundament injustes i insolidàries. I també permeten que el patriarcat i tota la seva maquinària es retroalimenti per aprofundir en les desigualtats que ens afecten i que haurien de ser corregides i mai augmentades.

A totes les persones que permeten que el patriarcat es perpetui amb els seus silencis còmplice s o les seves actituds els acuso de tots i cadascun dels assassinats de dones i nenes i de totes i cadascuna de les xifres de la vergonya que aquí he exposat i de les que se segueixen produint cada dia.

Algunes xifres de la vergonya

Escrit per Teresa Mollá Castells. La Independent
dimecres, 6 de juliol de 2016 01:07

En dies com avui sento la necessitat de dir alt i clar que qui no combat al patriarcat amb totes les seves forces és el seu còmplice directe. I jo no vull ser còmplice d'un sistema opressor i assassí.